

Krieltjes zomerboekje : Krieltje en de vlieger in het helmgras

21-07-2026

Krieltje en Kerrie liepen over het strand. Het waaide precies genoeg om je haren in de war te maken, maar niet genoeg om je omver te blazen. Kerrie vond dat heerlijk. Zijn oren flapperden, zijn neus ging van links naar rechts en af en toe sprong hij achter een plukje schuim aan dat over het zand rolde. Toen bleef hij ineens staan. “Waf.” Niet hard. Meer zo’n waf die betekende: daar is iets. Krieltje keek op. Boven aan het duin wappert iets roods en geels tussen het helmgras. Een vlieger. Hij zat vast. Zijn staart slingerde in de wind en zijn touw hing over het zandpad alsof hij probeerde te zwaaien. “O jee,” zei Krieltje. “Die is verdwaald.” Kerrie zette één poot richting het duin. “Ho,” zei Krieltje meteen. Kerrie keek haar aan. Krieltje wees naar een bordje naast het pad.

“Hoogheemraadschap van Rijnland

Niet betreden

Kwetsbaar duingebied”

Kerrie snuffelde aan het bordje. Hij kon niet lezen, maar hij rook wel dat het belangrijk

was. “We mogen daar niet lopen,” zei Krieltje. “Ook niet om een vlieger te redden.” De vlieger trok aan zijn touw. Flap. Flap. Flap. Hij leek bijna te zeggen: maar ik zit vast. “Ik weet het,” zei Krieltje zacht. “Maar het helmgras houdt het zand vast. Als wij daar doorheen stampen, maken we misschien meer kapot dan we helpen.” Kerrie ging zitten. Dat deed hij niet graag als er iets gered moest worden. Precies op dat moment kwam er een vrouw aanlopen met een groene jas, stevige schoenen en een pet die al heel wat zeewind had gezien. Aan haar jas hing een klein kaartje. Duinbeheer. “Goedemorgen,” zei ze. “Hebben jullie de vlieger gezien?” Krieltje knikte. “Ja. Maar we gaan niet het duin op. Dat mag niet.” De vrouw glimlachte. “Heel goed gezien.” Kerrie kwispelde alsof hij ook een compliment had gekregen. “Waarom is het eigenlijk zo kwetsbaar?” vroeg Krieltje. De vrouw bukte en pakte een handje zand van het pad. Ze liet het langzaam door haar vingers glijden. De wind nam de korreltjes

Pagina 1/2

Krieltjes zomerboekje : Krieltje en de vlieger in het helmgras

21-07-2026

meteen mee. “Zand wil graag wandelen,” zei ze. “En helmgras houdt het tegen. Met zijn lange wortels houdt het de duinen stevig.” “Dus het gras werkt eigenlijk,” zei Krieltje, “ook als het stil staat?” “Precies,” zei de vrouw. “Het is een soort stille strandwachter.” Kerrie keek naar het helmgras. Daar had hij nog nooit zo over nagedacht. De vrouw pakte een lange uitschuifstok uit haar tas. Aan het einde zat een haakje. Ze bleef netjes op het pad staan, stak de stok voorzichtig omhoog en haakte het touw van de vlieger los. De vlieger schoot een stukje omhoog. “O!” zei Krieltje. Kerrie sprong overeind. De vrouw hield het touw stevig vast. “Rustig maar. Hij mag nog niet zomaar weg.” De vlieger dwarrelde omlaag en landde op het zandpad. Hij was een beetje nat, een beetje scheef en er zat een grasspriet in zijn staart. Krieltje pakte hem voorzichtig op. “Van wie zou hij zijn?” Ze keken om zich heen. Een eindje verderop stonden twee kinderen bij hun vader. Eén van hen wees. “Onze vlieger!” Ze kwamen aanrennen, maar stopten netjes bij het bordje. “Hij zat in het duin,” zei Krieltje. “Maar hij is gered zonder op het helmgras te lopen.” “Sorry,” zei het jongste kind. “Hij vloog ineens weg.” “Dat doen vliegers soms,” zei de duinbeheerder. “Maar jullie deden goed dat jullie er niet achteraan het duin in renden.” Het oudste kind aaide over het natte doek. “Hij leeft nog,” Krieltje lachte. “Een beetje scheef, maar dat mag.” De kinderen bedankten Krieltje, Kerrie en de duinbeheerder. Kerrie kreeg een aai over zijn

kop en deed alsof hij de hele redding zelf had geregeld. Daarna liepen Krieltje en Kerrie verder over het strand. Kerrie keek nog één keer naar het helmgras. Flap. Flap. Niet van de vlieger deze keer, maar van het gras in de wind. “Zie je?” zei Krieltje. “Soms moet je helpen door juist ergens niet naartoe te gaan.” Kerrie dacht daar even over na. Toen pakte hij een los stukje zeewier van het zand en legde het trots voor Krieltjes voeten. “Dat mag wel,” zei Krieltje. “Dat ligt niet in het duin.” Kerrie kwispelde. En samen liepen ze verder, met de wind in hun haren en het helmgras achter zich als stille strandwachters.